

Proje IV : *PAPPA2 Gen İfade Düzeyi ile Plasenta Previa Arasındaki Muhtemel İlişkinin Araştırılması*

Yürütücü : Rabia DALKÜREK

Danışmanın Adı Soyadı: Dr. Adem KOCAMAN

Özet: Memelilerde uterus içindeki gelişim için oldukça gerekli olan plasenta en büyük fetal organ olarak bilinmektedir. İnsan plasentası trofektodermden gelişir. Bu dokuda anneye ve fetüse ait iki kısım bulunur. Anneye ait olan kısma plasenta maternalis, fetüse ait olan kısma ise plasenta fetalis denilmektedir. Plasenta ve fetal membranlar bebek doğduktan sonra, gerilmeler ve mekanik müdahale ile yırtılmaları sonucu uterustan atılır. Plasental bozukluklar, hem anne hem de yavru sağlığını tehlikeye atabilir. Plasenta previa da bu komplikasyonlardan biridir. Plasenta previa plasentanın servikal osu kapatacak şekilde yerleşmesi ile ortaya çıkar ve plasentanın servikal osu kapatma durumuna göre farklı şekillerde tanımlanır. Plasente previa tanılı hamilelerde kanama riski olduğundan gerekli durumlarda doğum sezaryen ile gerçekleştirilmektedir. Tüm dünyada sezaryen oranlarında gözlenen artışın, plasenta previa, plasenta invazyon anomalileri ve bunlara bağlı olarak maternal morbidite ve mortalitede artışa neden olabileceği düşünülmektedir. Plasenta invazyon anomalileri sıklıkla desidua basalis tabakasının yokluğu nedeniyle plasentanın myometriyuma anormal şekilde yapışması olarak tarif edilmektedir. Sağlıklı gebelik dönemini engelleyen, invazyon anomalilerine neden olan plasentaya özgü gen bölgeleri bulunmaktadır. Pappalysin 2 (PAPPA2) geni de bunlardan biridir. PAPPA2'nin fizyolojik önemi bilinmemektedir. PAPPA2, insan plasenta villusunun sinsityotrofoblast tabakasında ifade edilir ve ayrıca ilk trimesterde bazı invaziv ekstravillöz trofoblastlarda da saptanır. PAPPA2 ekspresyonunun değişmesinin preeklampsiye mi neden olduğu yoksa plasental patolojiye bir yanıt mı olduğu tam olarak bilinmemektedir. Preeklampşik gebeliklerde PAPPA2'nin yukarı regülasyonunun, anormal plasentasyona karşı telafi edici bir yanıt olduğu ve bunun IGF mevcudiyetini artırabileceği ve feto-plasental büyümeyi destekleyebileceği varsayılmıştır. Bilgimiz dahilinde PAPPA2 ile plasenta previa arasındaki muhtemel ilişkiyi araştıran bir çalışmaya rastlanmamıştır. Plasenta previalı hastalara ait örneklerde PAPPA2 gen ifade düzeylerinde tespit edilebilecek bir değişiklik, hastalığın etiyolojisinin ve patofizyolojisinin aydınlatılmasında kritik bir rol üstlenebilir. Eğer plasenta previalı hastalarda PAPPA2 gen ifade düzeylerinde belirgin bir farklılık saptanırsa, PAPPA2 ile ilişkili yollar üzerinde daha ileri çalışmalar gerçekleştirilerek hastalığın tedavisi ile ilişkili olabilecek bulgulara ulaşma imkanı olabilir. Bunlara ek olarak, çalışma sonucunda elde edeceğimiz veriler plasenta previa etiyolojisinin ele alınışına yeni bir bakış açısı kazandırılabilir ve bu alanda çalışma yapacak olan bilim insanlarına yol gösterici rol üstlenebilir. Çalışmaya, Ondokuz Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum anabilimdalı polikliniklerine başvurmuş olan hastalar dahil edilecektir. Klinik olarak plasenta previa tanısı konan hastalar deney grubunda, sağlıklı hastalar ise kontrol grubuna alınacaktır. Ardında çeşitli sentezlerle PAPPA2 geni ifade düzeyi incelenerek verilerin istatistiksel analizi yapılacaktır.